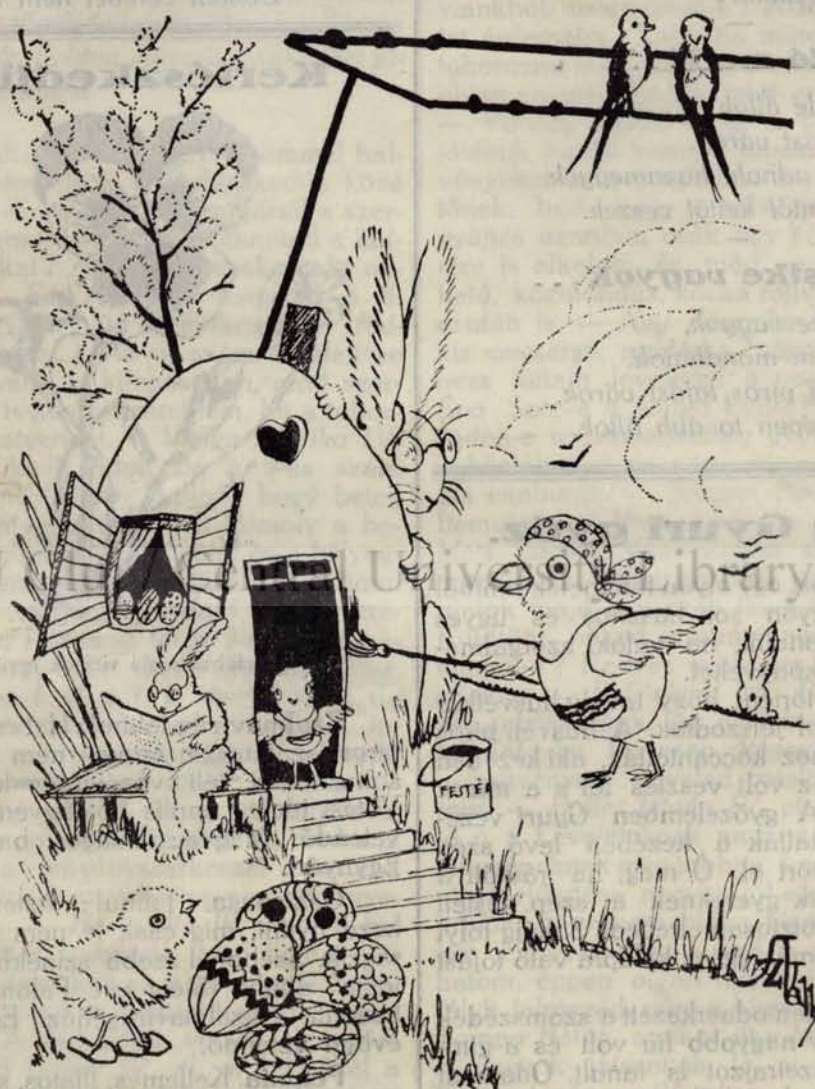

ÚJ CIMBORA

KÉPES GYERMEK LAP

Boldog húsvéti ünnepeket!

1935. ÁPRILIS

10-20.

III. ÉVFOLYAM

10-11. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP NO. 5. - TELEFON: 6-87.

Husvéfi köszöntő versek.

Lutsch Vilmos IV. g. o. t. gyűjteményéből.

A minap...

A minap az utcán jártam
Egy szép virágszálla vártam.
Ugy mondták, hogy el akar hervadni.
Szabad meglocsolni?

Ajtó mellé...

Ajtó mellé állok,
Piros tojást várok.
Ha nem adnak, hazamegyek,
Jó anyámtól kettőt veszek.

Én kicsike vagyok...

Én kicsike vagyok,
Sokat nem mondhatok.
Csak egy piros tojást várok,
Azzal szépen tovább állok.

Mindig Gyuri győz.

Elmesélek most egy olyan történetet, amiből kitűnik, hogy nagyon sok hasznos és ügyes dolgot lehet megtanulni, ha valaki szorgalmasan lapozgatja a könyveket.

A dolog úgy történt, hogy tavaly husvétkor a gyerekek tojással játszottak. A husvéfi piros tojásokat egymáshoz koccantották, aki kezében eltörött a tojás, az volt vesztes fél s a másik elnyerte a tojást. A győzelemben Gyuri vezetett. Hiába kocogtatták a kezében levő szép piros tojást, nem tört el. Ő meg, ha ráütött a tojással, akármelyik gyereknek a szép, festett piros tojására, az biztosan elrepedt. Sokáig folyt így a játék, Gyuri már egész kalapra való tojást szedett össze.

Egyszer azonban odaérkezett a szomszédék Pistája is, aki már nagyobb fiú volt és a gimnáziumban természetrajzot is tanult. Odament Gyurihoz és elvette kezéből a piros tojást. Megforgatta, majd alapos vizsgálat után így szólt:

— Ide figyeljete kis cimborák! A Gyuri kezében levő tojás nem tyuktojás. Gyöngytyuktojást festettek meg Gyuriék. A gyöngytyuktojásának a héja ugyanis nagyon kemény, kétszer olyan vastag, mint a tyuktojás héja. Így aztán természetes, hogy mindig Gyuri győz.

A gyerekek szomorúan széledtek haza, de elhatározták, hogy ezután sokat fognak olvasni és tanulni, hogy máskor ne járják meg így a husvéfi piros tojásokkal.

Sz. F.

Mael Ferenc: Aranyegyszeregy.

Háromszor négy tizenkettő,
Pórujár a veszekedő.

Háromszor öt tizenöt,
Kerüld, aki rád köhög.

Háromszor hat tizenhét az,
Dobbal verebet nem foghatsz.

Kertészkedjünk...

A legkorábban nyíló virágok egyike az árvácska.

Szalmavirág latinul: *Helicrisum*. Rózsaszín, piros, szalmaszín virágai nem hervadnak meg soha, ezért téli vázavirágnak is használják. Vetési ideje: április hó. Egyenesen a szabadba vetendő. Magva: Világos barna, hosszukás. Egynyári.

Őszirózsa, latinul: *Aster*. Julius végén kezd nyilni, míg csak le nem fagy mindig virágzik. Szébbnél-szebb színekben nyílik. Vetési ideje: április 15-éig tart. Palántázandó. Magva hasonlít a szalmavirágéhoz. Egynyári. Minden évben vetendő.

Petunia. Kellemes, illatos, sokszínűben nyíló, tölcser alakú virág. Illatát különösen este árasztja szét. Ahol kert nincs, ládáknak is díszlik. Vetési ideje: Március—április hó. Előzőleg cserepekben palántázandó. Magva olyan, mint az oroszlan-szájé: mákszemnyi, gömbölyű, fakófekete. Egynyári. Minden évben vetendő.

Kassai rózsa, latinul: *Tagetes*. Kétféle. Nagyvirágú, sárga és magasra növő és alacsonyabb, kisvirágú bordó-sárga színezésű. Nem nagy igényű, mutatós virág. Vetési ideje: Március 15—ápr. 15-ig. Palántázandó. Magva: Szürkésfekete, szálkásszerű. Egynyári.

HUSVÉTI ÉNEK.

Gyermekkoromnak szép emléke,
Köszöntelek, husvét vasárnap!
Száll a szívemre égi béke
Ünnepén a Feltámadásnak.

Szárnyakat öltve száll a lelkem,
Ujjongva száll, gyors szárnyalással...
Im, ott vagyok az ősi telken,
S zsebem tele piros tojással!

Gyermek vagyok, ki házról-házra
Kántálni jár piros tojásért,
S gyűl a tojás, gyűl egyre-másra,
Ékesen csengő szavalásért.

Látom magam az új ruhában,
Hej, nem afféle bécsi rongy a'!
Meg van ez szöve igazában:
Édes jó anyám szötte, fonta!

S a pörge kalap, a bokrétás!
S a rámás csizma, a ropogós!
„Ilyen kalapod van-e, hékás?
S hát csizmád ilyen kopogós?”

Hej, ha még egyszer, bár csak egyszer
Láthatnám édes jó anyámat,
Amint fejemre új kalapot tesz fel
S megsimogatja új ruhámat!

Hej, ha még egyszer, bár csak egyszer
Kántálhatnék piros tojásért!
Hálát adnék ezért ezerszer,
S feledném mind, ami csapás ért.

Hej, ha még egyszer... Vége, vége...
A napjaim lassan lejárnak...
Gyermekkoromnak szép emléke,
Isten veled, husvét vasárnap!

Benedek Elek.

A harmadik határkőnél.

Bimm! Bamm! zengenek-zugnak a kék ég
alatt a husvét harangok. A feltámadás nagy-
szerűségét hirdetik szerte a nagy világon.

Minden ünnep emlékeztető: a fehérhavas
Karácsony, a pirosvirágos Pünkösöd, a lilaibolyás
Húsvét. Ha minden ünnepet megünnepelnek
is lélekben, legkedvesebb nekem mindig a
Húsvét.

Hiszen ezt a kis lapot is a Husvét aján-
dékolta nektek, nekem és mindnyájunknak, a
feltámadás és az ujéletreindulás ünnepén. Min-
den Husvét egy-egy újabb határkő, egy-egy
születésnap emlékeztető az Uj Cimborá életében.

A mi Urunk Ur Jézusunk halálból való fel-
támadásának ünnepén hálaadó Alleluja zendül
millió és millió hívő lélek ajkán. Az én lelkem-
ben is megzendül az Alleluja ének az Egek
Urához, azért a csodálatos kegyelemért, amellyel
gondjaiba és őrzésébe vett titeket erdélyi ma-

gyar gyermekeket és husvét ajándékol adta
nektek az Uj Cimborát az elmúlt évek egyikén.

Immár a harmadik husvétot éri az Uj Cim-
bora. A további fennmaradása most már csak
attól függ, hogy mi tudunk-e lelket adni a ri-
deg soroknak, ti tudtok-e velünk együtt érezni,
velünk egy sorban dolgozni a lap további erő-
södéséért? S hogy a társadalom megérti-e az
egységes gyermekmunka fontosságát, s azok
akik támogathatnak, támogatnak-e bennünket
ebben a munkában?

Az elmúlt esztendő nehéz, erőnfelüli küz-
delmekről tanuskodhatnak. Küzdés, vergődés
volt a megindulás utáni időszak, és talán éppen
ezért vette a jó Isten kegyelmébe ezt a kis
lapot, mert virágot ültetett oda, ahol eddig tört
remények romjain csak dudva és burján nőtt.

Ebben a küzdelmes munkában nagy részt
vállaltak a mi kedves munkatársaink, akik

azonnal melléálltak szívvel, lélekkel, lelkesedéssel e lapnak, s kitartottak mellette minden nehézségen keresztül, akiknek minden husvétkor újra és újra köszönetet mondok a teljesített áldozatos munkáért, De köszönetet mondok a Minerva R.-T. Vezérigazgatóságának, amely áldozatot nem kimélve fáradozik velem együtt a lap további erősítésén.

Az Uj Cimborá ma már a családi nevelés nélkülözhetetlen kis szerve, de elengedhetetlen eszköze a pedagógusoknak is az iskolai nevelésben, amiről tanuskodnak a naponta befutó köszönő és hálás elismerő levelek.

Az idők rendkívüli, szinte előrsi szerepet szántak az Uj Cimborának, az új korszellem kialakulásánál. Éppen ezért is az Életre, az Életnek kell hogy neveljen az Uj Cimborá, jókedvű, munkás, kisigényű, és önmagukkal elégedetlelkű fiatalokat, akik mindenütt minden körülmények között fel kell, hogy találják magukat, és meg kell, hogy állják a helyüket.

Terveinknél, célkitűzéseinknél mindig számot vetünk azoknak gyakorlati hasznával, s minden tervünk, célkitűzésünk gyermekeink jobb jövőjének elérését szolgálja, s ezért kérjük a társadalom vezetőit, a társadalmi intézményeket, hogy munkánkban támogassanak. Így a legnehezebbnek tetsző feladat és probléma is könnyen megoldhatóvá válik.

Az első volt célkitűzéseink között a kéz-

ügyesség, a rajz népszerűsítése. A februárban megtartott tizedik, országos rajzkiállítás alkalmával láttuk, hogy milyen nagyarányú mozgalomná fejlődött az elvetett kis mag. Hogy milyen rendkívüli hatással van egy-egy ilyen kiállítás felnőltre, gyermekekre, s a gyermek lelkéből szinte forradatmi erővel hozza fel az addig nem is sejtett képességet, rajziránti hajlamot, sokszor tehetséget.

De a legszebb, legértékesebb és legmélyrehatóbb mozgalma az Uj Cimborának a virágkertészkedés. A számok mindennél ékeesebben beszélnek: az eltelt három tavaszon mintegy 1000—1200 gyermeknek küldtünk szét ajándékba különféle virágmagvakat, hogy tanulják, ismerjék a kertészkedést. S szinte könnyes büszkeséggel és meghatottsággal látjuk, halljuk és olvassuk, milyen nagy szeretettel, gondtal és kedvvel kertészkednek az egész országban. Ők még nem tudják, de mi tudjuk, hogy a játékon, a szórakozáson keresztül a mi lelkes kicsi táborunk már az életre készülődik.

Most a harmadik határkőnél arra kérem a jó Istent, hogy őrizze továbbra is ezt a kicsi tábort, számukat gyarapítsa, óvja kis lapunkat minden rossz szándék ellen és adja megérni késői szép öregséggel az Uj Cimborá fennmaradását és megerősödését.

Ferenczy László Marcella

Hol voltál, hol voltál...

— Hol voltál, hol voltál te kicsi leányka?
Hogy nedves, vizes lett mind a két topánka?
— Künn jártam a reggel a virágos réten,
Nanyóknak nevenapja lesz a héten.

Dallal, fénysúgárral volt tele a határ,
Fenn a levegőben énekelt a madár.
Csákó tehenünk a fűben heverészett,
S a szorgos méhecskék gyűjtötték a mézet.

DALOLJATOK KIS CIMBORÁK

Régi magyar rabének.

Felszállott a páva vármegye házára,
Sok szegény legénynek szabadulására.

Várj meg páva, várj mgg, hadd üzenjek tőle,
Apámnak, anyámnak, szívbéli mátkámnak.

Ha kérdik hol vagyok, mondd meg, hogy rab
[vagyok,
A török császárnál, talpig vasban vagyok.

* * *

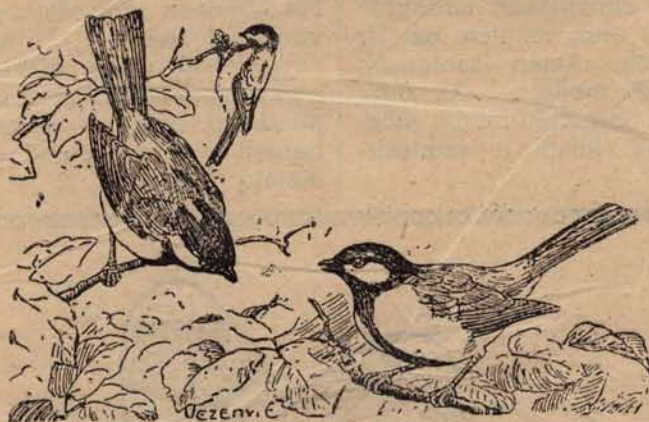
Azok a dalok, amelyeket ebben a rovatban közlünk, mind ismert, régi, szép magyar nóták, amelyeket nektek is meg kell tanulni. Kottájukat azért nem közöljük, mert szüleitek vagy tanítóitok ezeket mind ismerik. S ha megkéritek őket szívesen megtanítják nektek.

Találós kérdés.

Mig éltem élöket tartottam, hogy meghaltam
élöket hordozok s élök felett járok.

(Tölgyfacsónak)

Madárcsalogató.

Gyere be, gyere be, gyönyörű kis madár!
Csináltatok neked aranyból kalitkát.
Aranyból kalitkát, ezüsből ajtaját,
Ezüsből ajtaját, gyémántból vályuját.

Nem szoktam, nem szoktam kalitkában lakni
Csak szoktam, csak szoktam zöld erdőben lakni
Zöld erdőben lakni, zöld ágakra szállni,
Puha, pelyhes fészken a páromra várni.

Népdal.

A szenvedés virága.

Írta: Földes Zoltán.

Ahol Jézus keresztje állott, húsvétvasárnap reggelén álmenet ismét Cirenei Simon. Az az egy tanítvány, aki segítelt neki a keresztet vinni azon a véres napon...

Simon kíváncsian kereste a kereszt helyét. A bitók ugyanis már ki voltak döntve és friss földhányás látszott a dombszegélyen. Ott rejté a hant a három keresztet.

A kereszték helye el volt egyengetve földdel meg kavicssal.

De egyszerre meglepetve kiáltott föl Cirenei Simon:

— Oh, jóságos Isten!

Egy csodálatos virághoz sietett, amely nyilván az Úr keresztje helyén nőtt. Ilyet még nem látott. A dús levelek között pompás, bús virágok jelképezték a nagy Szentvedést. A világos szirmok közepén a töviskorona sötétlett s a koszorúban a három durva szeg emelkedett fölfele... fejeik, mint valami kovácsüllőn készült, ormóttan kampók... Aztán a porzókl bibékből bámulatosan kialakulva látszanak kalapács, lándzsára tűzött szívacs, sőt a lé is, melyen a szent Test levétegett...

Simon, a Cireneből való, sírva borult rá a csodálatos virágtőre:

— Én Uram és én Istene...
...terhét, amidőn...
...sók... De már
...örösztem...
...lan

tozást lelkemben... Ez az Cluj
szeretet öszlönzött most is,

— Oh, én csudálatos
a Szentvedés Virága

vigyelek magam

Földműves

emelte a föld

jába rejté.

Elindul

lyétől job

lott. H

könny

gánc

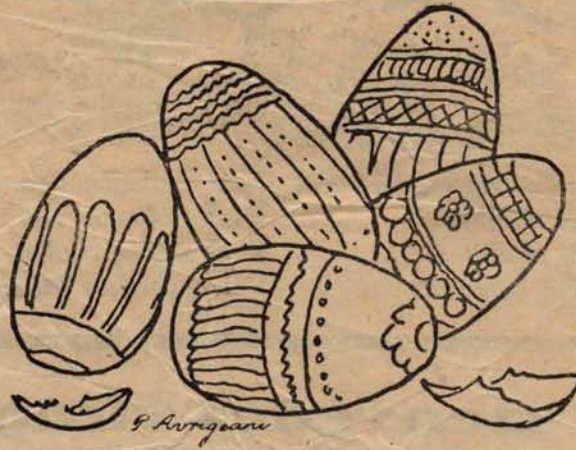
utas

re

— Ne félj! — szólalt meg az ég követe.
— Ó feltámadott! Ezért üres a sír...

Cirenei Simon pedig elmentében sirdogáló asszonyokkal találkozott, akik szintén az Úr temetőhelyéhez igyekeztek. Aztán zsoldosok rohantak el mellette lihegő mellel... Az örök voltak... Futottak be a Szanhedrinhez, megjelenteni, hogy a Halott kikelt a sziklásírból.

... A Passziflóra, vagyis a Szenvedés Virága pedig növekedett a Cirenei Simon hajlékában... Ha könnyek szakadtak rá, izmosodott és újabb virágokat hajtott... S ahol Krisztusért küzdő emberlekek élnek, mai napiglan ott virít, ott pompázik közelükben a passziflóra. De jól tudja mindenki, hogy az nemcsak a szenvedésnek, hanem az ebből eredő dicsőségnek is kedves, biztató virága!...

... húsvét napján a lányokhoz öntözőbe járok,
BCU... vizért, rózsavizért himestojást várok.

Bélyegygyűjtés.

Minden kezdő bélyegygyűjtő vessen számot magával, hogy komolyan akar-e foglalkozni a gyűjtéssel. Mert, hogy nagy hévvel hozzá fogjon valaki, aztán mikor már 2000—3000-re felgyűjtötte a gyűjteményét — és akkor albumostól, mindenestől odaadja 25—30 leiért, amin egy bieskát akar vásárolni — azért nem érdemes hozzá sem kezdeni a bélyegygyűjtéshez. Ehhez kitartás, komoly munka kell és szorgalmas gyűjtés. Aki megírja, hogy be akar lépni, az Uj Cimborá bélyegygyűjtői közé, azok közölni fogjuk a nevét és a címét is. Csak komoly gyűjtők jelentkezzenek!

Brekeke úr és a húsvéti tojás.

Ejnye ni, mily pompás tojás, nem kell hozzá létra,
Elgurítom, hazaviszem, megfestem húsvétra.
Hire is lesz az esetnek, akárki meglássa,
Piros tojás, himes tojás nem lesz annak mása.

1.

2.

Igy Brekeke a tojással, s hogy az utat járja,
Úgy gondolja, otthon őt most mily nagy öröm várja.
Örömeben előre is — nem is jön ki számon, —
Tojástáncot akar járni a talált tojáson.

3.

Ihoj! tyuhaj! jókedvembe fúrge táncot járok,
Húsvét napján öntözőben piros tojást várok.
Már ezután minálunk is minden békaháznál
Piros tojás lesz húsvétra. nem egy, de több száznál.

De egyszerre mi történik? aki nézi, látja,
Tojás gurul, levegőben Brekeke nadrágja.
S ez nem elég, a tojásnak repedezik héja,
Fránya eset, de megesett, vigye el a héjja!

4.

Brekeke úr, amint látszik, nyakig ül a bajba,
A húsvéti tojásért már nem kap senki hajba.
Benn a szószban — nem kellemes, száját nagyra tátja,
Hogy mi történt, azt nem csak ő, de mindenki látja.

Margit néni.

5.

Régi magyar szójáték.

Csetnek csikós itat a Tiszán, esilingel a
csengő csengve, a csetneki csikós csikája nyá-
kán.

Humor:

— Mi leszel, ha megnézz. Oszi?

— Katona!
— De hiszen akkor lelőhet az ellenséged!
— Akkor ellenség akarok lenni bácsi ké-
rem...

Milyen fa nélkül nem lehet az erdő?
(Szélső fa nélkül.)

Az ezer tó országa.

El tudtok-e képzelni olyan országot amelynek nagyrészből nyáron hosszú ideig éjszaka sem nyugszik le a nap, télen pedig hónapokig állandóan sötétség van? Ugy-e milyen különös, hogy ebben az országban művelt, becsületes emberek laknak, akiknek mindennapi élete, ha részleteiben különbözik is a miénktől, de nagy általánosságban mégis úgy folyik le, mint a Közép-Európában lakó bármelyik művelt nemzetélete. Még hozzá különös az, hogy ez a messze északra lakó nép, a *finn nép* nekünk magyaroknak rokonunk, mert ahhoz a nagy népcsaládhoz tartozik, amelyet a tudósok finn ugor népcsaládnak neveznek.

Maguk a finnek *szuominak* nevezik országukat. *Suo-maa* finn nyelven tulajdonképpen mocsaras földet jelent. Hiszen úgy is hívják Finnországot: az ezer tó országa.

A finn nép őstörténete megegyezik a magyarok történetével. Krisztus után a nyolcadik században kezdtek mai hazájukban letelepedni. Történelmük a szolgaságnak és a szabadságnak állandó váltakozásából áll. Jellemző a finn nép erkölcsi és szellemi felfogására, hogy még ilyen körülmények között is a világ egyik legbecsületesebb és legműveltebb nemzetévé tudott fejlődni.

A messzi észak szigorú éghajlata és az ezer tó országának sziklás, mezőgazdasági termelésre kevésbé alkalmas talaja megedzette északi rokonainkat, hogy minden viharral szemben dacolni tudjanak. Hatalmas erdőségek borítják az ország legnagyobb részét. Az erdő ségek smaragd zöld színét kéken csillogó tavak és csodálatos szépségű sziklás tájak szakítják meg. Az északi Jeges-tenger felé törpe bokrokkal és csenevész növényzettel benőtt mohapárnás réteken rénszarvas csordák százai legelnek.

A lakosság fő jövedelmét a fakitermelés és a fa feldolgozásából származó bevétel alkotja. Kitűnő és olcsó vizierők állanak a finn nép rendelkezésére és ezeknek segítségével hatalmas gyárak gépeit hajtják. A fát olyan tökéletesen dolgozzák fel, hogy a finnországi faáru az egész világon keresett cikk. De nem elégsznek meg nyers termékek előállításával, finom papírt is készítenek fából.

A fa mellett a halászat nyújt jövedelmi forrást. A tavak és kristálytisza hegyipatakokban nagyon sok lazacot és más halat halásznak. Ezeket finom csemegének feldolgozva szállítják külföldre.

Természetes dolog, hogy a gabonatermelésnek alárendelt szerep jut. Azért árpát, zabot, rozsot és krumplit elég sokat termelnek. A buza nem terem meg az ezer tó országában.

A finn népre, mint rokonainkra minden tekintetben büszkéek lehetünk. Európa legbecsületesebb népe, ahol szinte ismeretlen fogalom a bűnös ember. A szeszes italok élvezetében nagyon mértékletesek. Talán ez egyik fő oka, hogy a finn nép erkölcsé mintaképül szolgálhat az egész világnak. A felnőtt emberek között egy sincs, aki írni, olvasni ne tudna. Télen a hosszú sötét nappalok nem telnek el tétlenségben, a ház apraja-nagyja összeül és barátságosan lobogó tűz mellett tanul írni olvasni, szavalják és énekelik a régi költeményeket és dalokat. Leghíresebb nemzeti költeményük a Kalevala. Éppen most van 100 esztendeje, hogy a nép körében szájról-szájra járó ősi költeményeket összegyűjtötték és Kalevala címen kiadták.

Északi rokonaink minden tekintetben büszkeségünkre válnak. Büszkén vallhatjuk őket rokonainknak, mert a finneknél műveltebb, erkölcsösebb és munkásabb népet a világon nem lehet találni.

Dr. Szász Ferenc.

Erdély legolvasottabb irodalmi és művészeti képes folyóirata a havonta kétszer megjelenő

»PÁSZTORTÚZ«

Szerkesztik:

Reményik Sándor, Császár Károly és Dsida Jenő.

Kiadóhivatal: Cluj, Strada Baon L. Pop 5.

Előfizetési ára egész évre 500 lei.

Mese a húsvéti nyúltojáról.

Írta: Dezső bácsi.

Móka rókának mi forgott az eszében húsvét nagyhetében!? Elhatározta ökelme, hogy fiatal feleségét néhány piros nyúltojással meglepi. Tudta jól, hogy Kuszi nyuszi szép kis családjával nem lakik messze. Az erdő tisztása mellett van egy öreg hársfa, földből kiálló gyökerei közt mély odú nyúlik befelé, ott van Kuszi nyuszi rezidenciája. Elmegy oda látogatába.

Móka róka öt perc múlva már az odú előtt ólálkodott.

— Jónapot Kuszi nyuszi! Itthon vagy?

— Itthon volnék Móka róka, az én úri otthonomban. Miért keresel? Mi bajod van?

— Nincs nekem semmi bajom, csak egy nagy kérésem vagyon...

— Halljuk hát a szép szót!

— Húsvét szombatjára tisztelettel megrendelnék nálad öt piros tojást. Tisztességgel megfizetem.

Ne csúfolkodjál Móka róka. Honnan szerzek én neked öt piros tojást?..

— Hát tojjál! Azt hiszed, nem tudom, hogy a húsvéti színes tojásokat a nyúlak tojják.

— Móka róka, ne mókázzál! Te csak kötekedni akarsz velem!

— Ne hívjanak engem Móka rókának, ha nem jöttem ide őszinte szándékkal. Más volna, ha a gyomrom üres volna, de egy szép kövér kappannal éppen megtöltöttem, nincs hát gusztusom a te sóványságodra. Most csak a piros tojás érdekel.

— Akkor menj csak tovább, mert olyant nálam nem találsz!

— A város majdnem minden kirakata tele van nyuszi-szobrokkal, nyuszi-tojás-képekkel, Kuszi nyuszi, ne tagadd le a valóságot, amíg jó dolgod van!

— Esküszöm, hogy tojni nem tudok, nem vagyok én sem veréb, sem tuzok. Még úkapám sem tojt, pedig az a talpán ügyes legény volt.

Erre bizony a rókának is kifakadt az epéje. Hirtelen benyult az odúba, fülön kapta Kuszi nyuszi, s kirántotta maga elé.

— Tojsz-e, vagy nem tojsz?

Szegény Kuszi nyuszi mit mondhatott volna most már erre a fenyegető kérdésre egyebet:

— Tojok, tojok. Csak hagyj nekem békét.

— No látod ez már okos beszéd! Most eleresztelek. És mikor lesznek készen a tojások?

— Holnap ilyenkor!

— Most nem megy semmikép?

— Nem megy csak úgy kommandóra. Öt tojáshoz kell húsz óra — legalább!

— Itt a kezem, nem disznóláb! Holnap délben itt leszek. De, ha nem tojsz, a büntetést

elveszed. Lehúszom a szőröd-bőröd és becsinált lesz belőled!

Erre a fenyegetőzésre nagyon elbúsulta magát Kuszi nyuszi.

— Este mikor az egész család együtt volt, el is panaszkolta előttük nagy bűját, baját. Törték a fejüket, hogy vajjon mit lehetne csinálni? Hogyan lehetne a veszedelmet kikerülni? Mert, hogy egyikük sem tudott tojni, az már szent igaz. Az egész éjjel gondok és könnyhullatások közt telt el.

Reggel Marci a legkisebb fióka kijelentette, hogy ő nem engedi, hogy szeretett, drága apját becsinálnak készítsék, inkább belőle legyen nyúlpástétom tartármártással. Azzal elindult világgá. Ment, ment, mendegélt, még ő sem tudta hová? Egyszer csak eszébe jutott, hogy a falú innenső végén van neki egy Cirmos nevű kandurmacska jóbarátja. Elmegy ehhez! A macska okos, ravasz állat valami jót kitalálhat.

Hát a Cirmos nem is volt messze! Ott strandolt a káposztás kertben. Kinyújtózkodva élvezte a ragyogó napnak áldott melegét.

— Na mi bajod, Marci? Látom az ábrázaton, hogy valamiért nagyon búsulsz.

Marci nem sokat tekelőriázott, elmondta a vérengző róka szörnyű fenyegetőzését, s kérte Cirmost, hogy valamiképp segítsen rajtuk.

A jószívű kandurmacska rögtön megvigasztalta Marcit. — Sohse búsuljatok! Délre küldök én nektek segítséget. Amíg az megérkezik, tartásátok jószóval, ígérettel Móka rókát. Ígérjétek nyúltoját, nem csak ötöt, hanem hatot, avagy akár tizenhatot.

Megvigasztalódva ment haza Marci, s előadta Cirmos kandur üzenetét.

Hát úgy délfelé valóban megjelenik Móka róka az odú előtt.

— Van már tojás? — kérdezte sipító hangon.

— Van már! — szólt az odúból Kuszi nyuszi udvariasan. — De még tojunk, csak türelem! Hogy mind az öt meg is legyen, ahhoz kell még egy félóra. Nem megy csak úgy kommandóra!

— Jól van! Jól van! Várok... várok!... Addig nyugton szundikálok. Megvárom én türelmesen, csak a tojás mind meglegyen...

Múlt az idő, múlt az idő... ide s tova már egy negyedóra is eltelt. Megszólalt az odú belsőjéből Marci.

— Most is egy szép tojás pottyant, nem hallottad, amint koppant? Arany tojás, ez a csodás!

— Arany tojást pénzzé váltok! Hát gyémántot nem csináltak?

— Hogyne kérem! Hogyne kérem! —
kiabálták ott benn négyen.

Róka koma válaszolta: — Csak gyémántos
kell most nékem...

— Mi kell néked? — mordult meg háta
mögött Dudás kopó őkegyelmessége, s már is
megfogta a róka veres frakkját.

— Jaj, eressz el, mit akarsz velem?

— Én semmit sem akarok! Engem csak
Cirmos kandur küldött ide. Legfeljebb gazdám
akar veled egy-két szót diskurálni.

Nincs kedvem vele szóba elegyedni, ismerem
a gazdát, csunya, goromba fráter. Csak
annyit szokott mondani nekünk, hogy: piff, paff!

S valóban a gazda megszólalt: piff, paff!
S Móka róka ott helyben kecskebukát vetett.

Erre aztán örvendezve kirohantak az odúból,
Kuszi nyuszi, a felesége, továbbá Jancsi
és Marci nyuszifiókák. Hálásan megköszönték
a segítséget Dudás kopónak és az ügyes va-

dász gazdának. S ha hiszitek, ha nem, Kuszi
nyuszi bátran a vadász elé lépett, s jobb mellső
lábával vitézül szalutált neki.

— Hát te nem félsz tőlünk Kuszi nyuszi?
— kérdezte csodálkozva a vadász.

— Hogy félnék vadász bácsi, kérem! —
makogták vígan mind a négyen.

Jancsi mindjárt meg is magyarázta a szokallan
bátorság okát.

— Nekünk is van naptárunk, s abból tudjuk,
hogy húsvét táján egész ősz közepéig véd
minket a vadásztörvény. Tisztességes, becsületes
vadász, mint, amilyen a bácsi is, nem
lőhet le minket.

Nem is bántotta őket a vadász bácsi, sem
Dudás kopó.

Kuszi nyusziék most már egészen nyugodtan
várhatták a húsvéti ünnepeket. Hálából
el is mentek mind a négyen a Nyuszi templomba
— egy sűrű kökénybokorba.

Az árvákért.

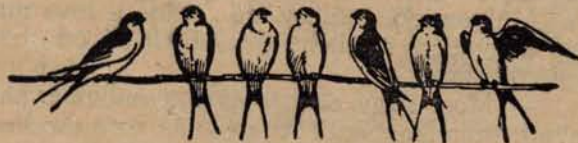
*Fiuk, lányok — minden reggel s este
Gondoljunk az árva gyermekekre,
Kiknek nincs már sem apja, sem anyja,
Aki őket karjába fogadja . . .*

*Hej! jó minden kisfiúnak, lánynak,
Akit haza jó szülei várnak,
De nem tudja: mily bús annak sorsa,
Kit nem vár már edesanyja csókja . .*

*Fiuk, lányok — egy lelt, kettőt, hármat.
Adjatok a szegény kis árváknak
Boldog szívvél gondolunk majd rájuk,
Ha tudjuk, hogy van meleg ruhájok!*

*S imáinkban minden reggel s este
Gondoljunk az árva gyermekekre,
Kérjük értök búzgó szívvél Istent:
Jóságát terjessze rájuk itt lent.*

Erzsike néni.

**A madár is azt csicssergi az ágon,
Uj Cimborá legjobb lap a világon.**

Az Uj Cimborá regénypályázata.

Az Uj Cimborá életre indulásának harmadik
Húsvétján lapunk szerkesztősége regénypályá-
zatot hirdet gyermek és meseiroink számára.

A regény témája nincs meghatározva. Lehet
a mult hagyományai s a jelen kötelességei
alján álló történelmi regény, lehet mese-
regény, cserkész történet, vagy akár kalandos
utazásokról írt gyermek-regény. Főirányelvünk,
hogy amit a lap közlésre ad a szórakoztató ele-
meken keresztül építő irányú, nevelő hatású le-
gyen, többé kevésbé tükörkép, amelyben a
gyermek magára ismer. Olvasók korhatára
4—14 év. Lehet külön választani 4—10 évig és
10—14 évig a korhatár idejét, de lehet általá-
nosan a mindenkorú gyermeket érintő problé-
mákról, eseményekről is írni. Mindenesetre a
regényen megjegyzendő, hogy milyenkorú gyer-
mekek számára készült a munka.

Pályadíjak: I. díj 1000.— Lej

II. „ 600.— „

III. „ 400.— „

A nyertes regényeket leközi az Uj Cimborá,
— de az irodalmi mértéket megütő többi pályá-
munkák közlésére is fenntartja jogát az Uj Cim-
borá és ezeket megjenésük és közlésük idején
honorálja is. A pályázat beküldési határideje
aug. 31. Amenyiben rajzok, illusztrációk ké-
szítése nehézségbe nem ütközik, a pályaműve-
ket rajzokkal együtt kérjük hozzánk juttatni.

Az elrabolt királyfi.

Messze, valahol a nagytenger túlsó partján volt egyszer egy hatalmas ország. A hatalmas ország kellős közepén egy ezüst palota s az ezüstpalotában egy fehérhajú öreg király. Ez egy szép csillagos nyári estén összehívta az ezüstpalota tanácstermébe az ország összes bölcseit és így szólt hozzájuk:

Kedves híveim! Én már nagyon öreg vagyok, sok csatát megvívтам, sok halált és kegyelmet osztottam és most érzem, n msokára meghalok. Azért hívtalak hát össze benneteket ma itt, hogy tudomásotokra adjam utolsó kívánságomat. Az én utolsó kívánságom az, hogy halálom után rögtön válasszátok meg királynak négyéves kicsiny fiamat, mert tegnap éjjel titkos készülékemmel belenéztem a csillagokba s a csillagok állásából olvastam ki közeli halálomat, valamint azt is, hogy az országot halálom után nagy veszély fenyegeti, amitől csak akkor menekülhet meg, ha trónján egy minden bűntől mentes ártatlan gyermek fog ülni.

Ezzel az öreg király elbocsájtotta a bölcseket és lefeküdt aludni, reggel hiába költögettek, hiába szölongatták nem felelt, nem mozdult, halott volt... A bölcsek pedig kihirdették az ország minden táján, hogy az öreg király kívánsága szerint a kicsi királyfit választják meg utódjául. És eljött a koronázási nap. Hatalmas tömeg sereglett össze a királyi palota körül, minden ember a legszebb ruháját vette fel, a legdrágább ékszereit rakta magára, hogy méltó lehessen a szertartás pompájához. Egyszerre azonban, félrevert harangok kongása riasztotta szét az ünnepi hangulatot; a palota legfelső lépcsőjén megjelent az özvegy királyné s kétségbeesett zokogással adta tudtára a tömegnek, hogy a kicsi királyfit nem találják sehol, elveszett, eltűnt, tán elrabolták. Nosza lett erre nagy riadalom, gyász, zokogás, a házakat fekete posztóval vonták be, mindenki fekete ruhát öltött. A királynő katonái, feldúlták, felkutatták az egész országot, minden szénaboglyát felhánylaltak, minden pincelyukat felkutattak, de a királyi gyermeknek csak nem akadtak nyomára.

Messze, messze az ezüst palotától, az ország legeslegvégén hatalmas hegyek között elrejtve volt egy kicsiny falu. Ebben a kicsiny faluban lakott egy szegény pásztorember, beteg feleségével s hat gyermekével. Ez a hat gyermek csak vasárnap látott az asztalon krumplit, vagy kenyeret, hétköznap gombával, eperrel, málnával, gyökerekkel éltek a nagy szegénység miatt. Történt pedig egy éjszaka, hogy ennek a szegény pásztorembernek, keserves gyermek-sírás ütötte meg a fülét. — Úram, Istenem, gon-

dolta, Vajjon melyik gyermekem lopakodott utánam a sötét éjszakába? Azzal vette a lámpását és elindult a hang irányába. Ment jobbra, ment balra, világított ide is oda is, de sehol senkit nem látott. A sírás azonban mind erősödött. Egyszerre csak kiszáradt kúthoz ért, mely a legmagasabb hegylánc oldalába volt fúrva. Oda is levilágított s hát uramfia a kút fenekén egy gyönyörűséges szép gyermeket lát, aki keservesen zokog... Nosza a szegény ember vissza fút a kamrába, hoz egy nagy kötele, leereszkedik a kútfenekre karjába veszi a gyermeket és felkapaszkodik vele. Az éjszaka hideg volt, s a kis gyermek tagjai egészen gémberedettek lettek a hidegtől. Haza viszem s lefektetem, — gondolta a szegény pásztor s úgy is tett. Otthon persze volt nagy csodálkozás, simogatták, csókolgatták kérdeztették a gyermeket, de az nem válaszolt, csak sírt, sírt keservesen. Biztosan éhes — mondta a beteg asszony, azzal kiment a kamrába és elővette az egyellen darab kenyeret, ami a háznál volt és odaadta a gyermeknek, aki mohón kapott az étel után, majd pedig kimerülten fáradtan elaludt a báránybőrből készített fekvőhelyen. Másnap reggel a szegény pásztor felvette jobbik kabátját és elment a falu papjához.

— Tisztelendő Atyám — mondta a papnak, aki éppen reggelizett, — tegnap éjszaka a szárazkút fenekén egy fiúcskát találtam. A ruhája tiszta selyem, a homlokán pedig aranylánccon egy nagy fényes kő ékeskedik. Hogy került oda nem tudom, ki s mi lehet nem tudom s én csak azért jöttem most ide, hogy megmondjam tisztelendő atyámnak, már akárki fia borja én nálam nem maradhat mert még az enyémekeknek sem jút mindig falat, nem hogy még idegent tarthassak.

— Egyet se szólj többet: — mondta a pap, — hanem menj azonnal és hozd elém a gyermeket.

Nosza futott a szegény ember és hozta karján a gyermeket. A pap csak ránézett.

— Na te szegény ember, most vagy karóba húznak, vagy nagyon nagy ember leszel, mert ha éppen tudni akarod ez a gyermek nem más mint az eltűnt királyfi.

Azzal a pap szaladt a jegyzőhöz, a jegyző a bíróhoz, a bíró rögtön befogadta a legszebb lovait, a legszebb kocsiába s felpakolva a gyermeket a papot, meg szegényembert elindultak a főváros felé. Mikor a palotához értek, az özvegy királyné mély fekete gyászban éppen a palota kertjében sétált. Ahogy meglátta a kocsit a gyermekkel s a küldöttséggel, csak a szívéhez kapott. Egy csepp hujja, hogy el nem

ájult az örömtől. A hír, hogy megtalálták az elrabolt királyfit szétfutott az egész városon, a házakról leszedték a gyászlobogókat, a templomokban hálaimára gyűltek össze s minden ablakot kivilágítottak. Benn a palota tróntermében pedig összeültek a bölcsek s az ország főemberei. Azt akarták megfejteni, hogy került a kicsi királyfi a mélykút fenekére.

*

A királynő is, köztük volt s már éppen megindult a tanácskozás mikor az egyik ajtónálló jelentette, hogy a királyfi dajkája, aki az eltűnés óta, a vár börtönében bűnhődött, sűrűn beszélni akar a királynéval.

— Vezessétek be, parancsolta a királynő. A dajka bejött s a királyné lábai elé vetette magát.

— Felséges asszonyom! Életem halálom kezébe ajánlom. Hallgasd meg gyarló szavam, éjjel különös álmom volt, amit el kell neked beszélnem. Azt álmodtam, hogy bejött célamba egy ősz öreg ember és elmesélte nekem, hogy mikor a mi nagy királyunk — Isten nyugtassa még fiatal volt, — egész országunkban vad, pogány népek éltek s itt a palota helyén volt a templomuk. A templom kertjében pedig, ahol most a nagy kő van, egy hatalmas mély kút tátongott. A kútból azonban egy gombnyomásra eltűnt a víz s akkor látni lehetett egy hatalmas alagutat, mely akkora volt, mint az ország s ezért építették, hogyha a háborúban megtámadják az országot a táltos főpap az ország embereivel elmenekülhessen az ellenség elől. Mikor a mi királyunk nagy véres csatával elfoglalta ezt az országot s a pogányokat mind megölette, a főpap és gyönyörű-

séges szép leánya ezen az alaguton akartak menekülni de a király csatlósai észrevették, utánuk rohantak és a főpapot elfogták és halálra ítélték. Az a halála előtt megátkozta a királyt, hogy gyermekét akkor veszítse el, mikor legnagyobb szüksége lesz rá az országnak. A koronázási nap előtti éjszakán megjelent a főpap szelleme a palotában, bejött szobámba s mély álmot küldve szemeimre kiemelte ágyából a gyermeket és levitte magával az alagutba, hogy ott megölje őt. A leánya szelleme azonban könyörögni kezdett, hogy ne ölje meg a szép kicsiny gyermeket, s addig addig rímázkodott, míg apja megszánta, nem ölte meg de az alagut végén levő — ezóta már a kiszáradt kút fenekén letéve, sorsára bízta. Menjetelek talán még életben találjátok ott. — A királynő felemelte a dajkát. — Kelj fel asszony s vedd kegyelmemet. A gyermeket már megtalálták.

— Most pedig, hiveim — folytatá felemelkedve, — hogy halottnak hitt gyermekem ép-ségben megkerült s ezáltal az országot fenyegető veszedelem elmúlt, s gyermekem eltűnésének rejtélyére is ilyen szépen világosság derült, illő, hogy megünnepeljük ezt a napot. Erre az összes ajtók feltárultak és kukták és szakácsok egész sora hordta befelé a drágábbnál drágább ételeket. Hét nap és hét éjszaka folyt a dinom dánom, a szegény pász-torember az asztalfőn mulatott s távozáskor egy zsák arany nyomta a derekát. Hazamen, másnap megvette a szomszéd gróf egész uradalmát s azóta is minden unokája, hatlovas hintóval jár az iskolába.

Pálfi Lili.

A jószívű kisleány.

— Jertek, jertek nyulacskák,
Aranyosak, kis csacskák.
Mi van, mi van a kötömbbe,
Aki jó lesz, kap belőle.

— Mak! mak! itt is vagyunk már,
S a két nyuszi vár, vár, vár.
S nem hiába — füvet kapnak,
Örömben táncot csapnak.

Jézus és a nyulacska.

Írta: B. Czeke Vilma.

Húsvét táján történt, hogy egy sötét éjszaka elfogták Jézust ellenségei az Olajfák hegyén és börtönbe zárták. Hívei és barátai nem mehettek hozzá, hogy megvigasztalják, mert vad poroszlók őrizték Jézus börtönének ajtaját s még vasrácsos ablaka elé sem bocsájtottak senkit.

Jézus éhes volt és nem volt, aki egy darab kenyeret adjon neki. Szomjúság gyötörte és nem volt egy cseppnyi víz sem börtönében. Jézus egész nap étlen-szomjan térdepelt vasrácsos, kicsiny ablaka előtt és Istenhez imádkozott.

Egyszer csak kis fehér nyulacska — akkor még minden nyulacska fehér volt — osont oda a börtön ablakához és meghallotta Jézus sóhajtását.

Rögtön elsietett, hogy valahonnan ételmet és italt szerezzen Jézusnak. Találkozott a kis pacsirtával.

— Hová oly sietve? — kérdi a pacsirta a fehér nyulacskától.

Éhezik Jézus, a legjobb barátunk! Számára keresek valami ennivalót.

— Van egy szép pettyes tojásom, — felelt a pacsirta, — odaadom.

És oda is adta mindjárt a nyuszinak frissen tojt pettyes tojásakáját.

Meghallotta a fülemüle is, meg a kis pinyőke, meg az erdő-mező többi madarai is, hogy éhezik Jézus a börtönben és mindannyian odaadták egy-egy tojásukat a fehér nyuszinak, hogy vigye el Jézusnak. Csak a fősvény kakuk madár nem szanta meg Jézust, inkább elrejtette a rigó fészkebe mind az öt tojását.

A fehér nyulacska boldogan vitte el Jézusnak a kismadarak ajándékát vigyázva, hogy össze ne törjön egyet is belőlük.

Az örök épen ebédeltek és nem vették észre, amint a nyulacska odaosont szépen és letette a börtön ablakára a különféle színű tojásokat.

Jézus megköszönte a madarak ajándékát és egyet rögtön el is fogyasztott belőlük. És ezzel az eggyel is jóllakott.

Csakhogy ám Jézus szomjas is volt nagyon. A kisnyúl fogta hát az üres tojánhéjat és elfutott vele, hogy vizet szerezzen. De a kútak mellett mindenütt emberek állottak és a kisnyúl félt tőlük, hogy hátha megfogják. Így hát futott tovább.

— Hová oly sietve? — kérdezte meg egy fehér liliumszál a fehér nyusztól.

— Friss vízért a szomjazó Jézusnak, legjobb barátunknak.

— Van egy triss harmatcseppem, azt odaadom neki, — felelt a fehér lilium.

— Nekem is van egy harmatcseppem! Nekem is... Nekem is... szólaltak meg sorra a többi virágok is és mind odaadták harmatcseppjeiket a fehér nyuszinak. Egy-kettőre tele volt az üres tojánhéj friss virágharmattal és a kisnyúl máris visszafordult, hogy elvigye a szomjazó Jézusnak.

És a harmatviznek egyetlen cseppje is elég volt, hogy felüdítse Jézust. A többivel megmosdott, megöntözte arcát és kezeit.

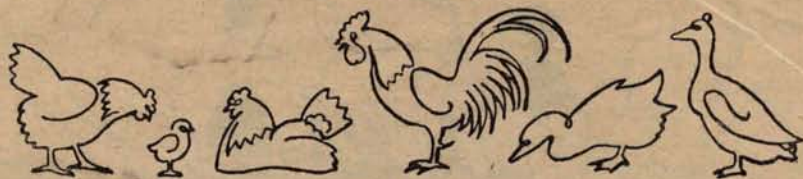
Észrevette azonban egy szívtelen poroszló a kis fehér nyulat Jézus ablakánál. Azonnal hívta társait és mire a kis nyuszi észrevette és menekülni akart, már egészen körül volt kerítve.

— No, most véged van, amiért Jézussal cimboráltál! Megsütünk pecsenyének, — kiáltották a poroszlók és a fehér nyuszt bizony el is fogták volna, ha Jézus a színét hirtelen meg nem változtatja.

Jézus kezének egyetlen intésére azonban a kis nyuszi azonnal földszínűvé változott és amint hirtelen gyors futásnak eredt, üldözői elvesztették szemük elől. Színe mentette meg a jószívű kis nyuszt, ennek köszönhetette, hogy észrevétlenül tűnhetett el a barázdák között. Ez védi meg máig is a vadászok puskája és a farkasok éles foga elől.

Ha tavaszi szántáson járkáltok gyerekek, bizony sokszor észre sem veszitek, hogy ott lapul a közelben egy-egy kis nyuszi is és a barázdák között meglapulva hallgatja, hogy miről beszélgettek.

Kakas úr királysága.

Gyűlést tartott az aprónép az udvarban egy nap.
Nem volt ottan sem a jegyző, sem a bíró, sem
Tanakodik az apró nép, ki legyen királya?
— Kukuriku Kakas Jankó! — kiáltják ki rája.

Háp-Háp ugyan szóvá teszi: korona is kéne...
— Ugyan mire? Sokba kerül!... Így rá
[Gigá néne.
— Igaz! igaz! helyesli az aprónép karéja,
Királyékkül királyunknak ott a szép taréja.

És azóta Kakas úr-bár koronája nincsen,
Királyságát nem cseréli semmiféle kincsen.

Talpas és Barnabás kalandos utazása repülőgépen.

Írta: **Teleky Dezső.**

(20 folytatás.)

A valóság Talpas megállapítását fedte, amennyiben az a fehér gőzhajó ártatlan utasokat szállított s közöttük senkinek sem volt vérengző zándéka.

De, hogy megértsük ezt a furcsa dolgot, tudnunk kell, hogy Hjelmső-sziget északi részén fekszik a világhírű: *Madárhegy*.

Mikor egy-egy ilyen utasszállító gőzhajó elérkezik Hjelmső-sziget *Madárhegységig*, a kíváncsi utasok a hajó fedélzetére gyűlnek össze, a hajó kapitánya pedig ősrégi gyakorlat szerint a közönség mulattatására mozsárágyúból két durrogó vaklövést szokott leadatni, hogy ezzel a hegyen tanyázó sok-sok millióra menő madártömeget felriassza, ami az utasoknak pompás látványul szolgál. Ilyenkor mintha a Madárhegy oldala milliárd apró szilánkra szakadna széjjel. Még a nap is elsötétül a rengeteg madárfelhő mögött. Aki ennek a szárnyas tömegnek percekig tartó lármás kóválygásába gyönyörködhetett, az ezt a felséges jelenetet sohasem felejtheti el.

Talpas bömbölő hangjával megvigasztalta Barnabást.

— Ne félj konyé! Csak tréfából lóttak! — aztán csipkelődve hozzátette. — Ugy látszik rossz szél vág a bajusz, hogy ijedtedben még a szőröd is kukra áll!

— Persze, hogy megijedtem. Nem is szeretném, hogy onnan alúlról miszlikbe löjjenek! — felelte Barnabás most már megnyugodva. És ő is gyönyörködött a nem mindennapi látványban.

Majd az az ötlete támadt, hogy „szakállas ágyúval” kellene a madarak közé lőni. Hej milyen bőséges fejedelmi paprikás telnék ki a sok lelőtt tengeri szárnyasból. S e gondolatra jóízűen eszámcsogni kezdett.

Hátha még tudná Barnabás úr, hogy ott a sziklák hasadékaiban milyen rengeteg madártöltés van. Ha itt kineveztetné magát fészekfőfelügyelőnek, bezzeg minden nap reggeltől estig ehetné a finom rántottát s a még finomabb madártejet.

Szép! Szép! Csakhogy Barnabás koma bizonyára meg sem tudná közelíteni ezeket a rejtett fészekhelyeket.

A bátorlelkű norvég madarászok kötelek segítségével másszák meg a tengerből kiálló hatalmas sziklafalakat. Ég és tenger közt lógva, életüket ezer veszélynek kitelve, keresik fel, s fosztogatják ki a szirtigalambok fészkeit. Ezek a galambok szolgáltatják a dunyhába való puha pelyhet, mellyel fiókaik fekvőhelyét bársonyosan kibélelik. E lehelletszerű tollpilhéknek kereskedelmi téren óriási keletje van, mert a dunyhafollat az egész világon keresik s aranypénzzel fizetik.

Szerencséjük volt Talpaséknak, hogy ezer méteren felül repültek, s így útközben nem találkozottak madárral szembe. Mert egyetlen kis madár veszélyessé válhatik a repülőgépre nézve, ha véletlenül belekerül a gép légörvényébe. Igaz, hogy a légesavar halálra morzsolja a szerencsétlen madárkát, de a halott madár halálosan tud visszaütni. Mivel az érzékeny légesavar rendkívül gyorsan forog, egy kis húscsapat vagy csontcska úgy megakaszthatja a propeller működését, hogy nyomban beáll a zuhanás.

De hát a tengeri madarak nem szállnak 8—900 méternél magasabba, még akkor sem, ha feriasztják őket. Mint halakból élő állatoknak mi keresnivalójuk volna a magas felhők között? Szikláikat időnként csapatokban körülröpdesik, aztán ismét hosszabb ideig megpihennek ősrégi tanyáikon. Ha megéheznek le-lecsapnak a hullámokra. Ez a napi rendes foglalkozásuk.

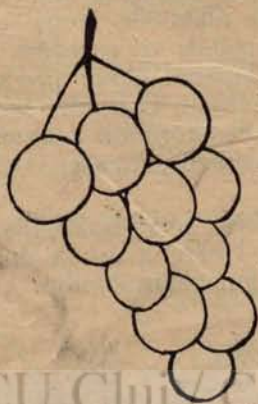
Minthogy ezer méter magasságban a hideg már olyan dermedtő volt, hogy mackókomák a szó-szoros értelmében vacogtak, elhatározta Talpas, hogy leszáll száz méterre a tenger színe fölé, s a kétszáz kilométeres sebességet is felére csökkenti, mert az eddigi gyors repülés miatt a léghuzat a vihar sebességéhez volt hasonló.

(Folytatjuk)

Rajziskola.

Vezeti: Kürthy Klára.

9. számú minta.

Igaz, hogy a szőlő majd csak ősszel érik, de ez nem baj, ti azért megtanulhatjátok rajzolni. Aki a cseresznyét jól megtanulta rajzolni, annak a szőlőfürt már könnyen fog menni.

* * *

Az Uj Cimbora tervbevett országos tavaszi gyermek-képképzést, Turdán kezdi meg. május hóban. Onnan Câmpia-Turzira megy át. Így akik kimaradtak a cluji nagy kiállításról, most résztvehetnek az ezutáni kiállításokon. A turdai és câmpia-turzii cimboráink részére rajzverseny rendezünk, a legjobb rajzok jutalomban részesülnek. Épp azért jó lesz, ha a húsvéti szünidőt felhasználjátok câmpia-turzii és turdai kis cimborák néhány ügyes rajz elkészítésére. Bármit lehet rajzolni, fő az, hogy minden segítség nélkül, a magatok elgondolása után rajzoljatok. Vidéki kis cimboráink pl. lerajzolhatják a templomukat, házaikat, vagy azt a viseletet amelyben a falujukban vagy a vidékükön élő emberek járnak.

* * *

Akinek színes ceruzája van, szépen és izléseken kiszínezheti a címlapon levő húsvéti képet és bent a bal oldalon levő színes tojásokat, a keresz-

Fészek a kertben.

Palkó és Laci két jóbarát. Fakard, fapuska az oldalukon, papírszék a fejükön, így mennek ki kalandozó hadjáratra, a kert végébe.

— Mit lösz, Palkó? — kérdi Laci.

— Oroszlánt. Hát te?

— En szúnyogot, — felelte Laci — s mind a ketten nagyot nevettek.

Végig szaladtak az udvaron, de majdnem póruljártak, mert a libák anyja így sziszegett feléjük:

— Szszszsz!! Ha el nem mentek, megcsipelek ám benneteket!

A libamama a kis pelyhes fiókáit féltette a két híres vadásztól. Palkó és Laci ugyan oroszlánt nem találtak a kertben, szúnyogot sem lőttek, de a cirmos cica ott ólalkodott a kerítés bokra mellett.

— Rosszbanotóri cirmosunk a fejét, — mondotta Laci. — Fészket les, madárpecsenyét akar enni.

Es jól sejtette. A bokor sűrűjében fülemüle család fészkel. Az anyamadar kétségbeesve röpködött a fészek felett, kicsinyei halálráműlve csipogtak, mintha mondták volna:

— Jaj! jaj! Itt a cirmos, mindnyájunkat meg fog enni!

De nem ette meg, mert a két vadász rátartotta puskáját a leselkedő cicára, az megijedt. Ugy elszaladt onnan, mintha ott sem lett volna.

Fülemüle mama fészke-re szállt és így csicsereggett fiainak:

— Sohasem láttam két ilyen derék vadászt! — S csaptak olyan hála-csicseregést, hogy Palkónak és Lacinak csak úgy dagadozott a szíve az örömtől és büszkeségtől.

Fehér de nem lilium, fekete, de nem ördög, farka van, de nem kutya, mondja meg, aki tudja. Mi az?

Keresztelő Erdőháton.

Tapsifülesékhez levelet hozott a posta. Ritka dolog ez náluk, de össze is futott az egész ház népe. Tapsifüles mama azonnal ráismert az írásra:

— Oh, ezt az én lelkem Nyiszikém írta! (Akinek, emlékeztek rá úgy-é, tavaly húsvétkor volt a lakodalma Hípi Hápi ural.) No, vajjon mit írnak Erdőhátról? — kíváncsiskodtak mind.

... Kedves Szüleim és Testvéreim! — így kezdődött a levél. — Tudatom veletek, hogy a kis Nyiszike hál' Istennek egészséges. Már van is neki egy fogacskája. Úgy határoztuk, hogy a keresztelőt húsvétkor tartjuk meg, amelyre az egész családot szeretettel várjuk.

A viszontlátásig mindenkit csókol: Nyiszike.

— Éljen! éljen! — dobta a levegőbe örömébe Nyalynyal urfi a kalapját — Legalább lesz egy kis keresztelői torta, meg más miegyéb jóféle. — Tapsifüles mama azonnal rendelkezni kezdett:

— Nyalynyal! szedd elő a bársonynadrágod, meg a matrógalléros kabátod és keféld ki. Te meg, Topika, mosd ki és vasald ki szépen az ünneplő ruhád. Bizony meggyűrődött a tavalyi lakodalomkor. A keresztelőn idegen vendégek is lesznek s bizony a kislányokat mindig nagyon megnézik, hogy tisztán, rendesen és csinosan vannak-e felöltözve. Soha sem lehet tudni, hogy hol s kinek a szeme akad meg egy rendesen öltözött, jólnevelt, ügyes kislányon.

S Tapsifüles mamának, mint mindig, most is igaza volt Mert a kis Nyiszike keresztelőjén sok idegen vendég volt. Nyülkisasszonyok és nyülgavallérok. De — mondhatni — egy sem

volt olyan rendes, tiszta, csinos, mint Tapsifüles Topika.

A keresztelői ünnepségen mindenki jól érezte magát. Este nagy vacsora volt. Nyalynyal kedvére nyalakodhatott a finom édességek között. Mikor legjavában állt a multság és jó kedv, nyilik az ajtó, csak sorakozik ám be a tücsök banda, elől a primás. S lám, hogy milyen igaza volt Tapsifüles mamának, hogy soha sem lehet tudni, hogy a rendes, csinos kislányon kinek akad meg a szeme Topikát a legszemrevalóbb gavallér, Lapifalvi Hakmak úr kérte táncba. A többi fiatalok is táncoltak, de akadtak, akik azt állították, hogy a legszebben Topikáék táncolták a csárdást. Egy vándor fényképész véletlenül akkor arra kószált s több felvételt is készített. Ő küldte be ezt a három képet az Uj Cimborának a keresztelői mulatságról. A magyarázó szöveget is ő szerkesztette hozzá:

Kettő jobbra, kettő balra, il eg-billeg negédesen Topika, Hakmak úrnak épp ez tetszik. Rá is kacsint táncosára lopiba.

De a bokor im megzörren s egy hős nyúlfi így kiált: Itt a vadász világ vége! Fusson, aki merre lát!

Pedig nem volt más, csak egy kíváncsi mókus. Kár volt a futás-lótás, kár volt az egész hókusz-pókusz. A vigadók lassan visszassompolyogtak, a hirtelen futáson később csak mosolyogtak. Hakmak úr újra táncra kérte párját s a ropogós csárdást virradatig járták.

Balogh Andorné.

Ahogy kis munkatársaink irnak . . .

Hogyan töltöttem a szünidőt?

Az én vakációm igen kellemesen telt, el, s az új iskolai évet örömmel és pihent erővel kezdtem meg. Az eltöltött szünidőre kellemesen gondolok vissza. Egy hónapig a halmi-hegyen nyaraltunk a szőlőben. Köröskörül erdők és szőlőhegyek, meg gyümölcsfák. Igazán nyaralásra való hely. Sokat voltunk kiránduláson és a hegytetőn, meg gombázni az erdőben. Ha elfáradtunk, kerestünk egy szép tisztást, ott leültünk, nyáron szalonnát süttünk és falatoztunk. Ki mit hozott. Utána friss forrásvizet ittunk.

Tíz napig rokonlátogatóban is voltunk. Megfordultunk Debrecenben is. Nagyon sok szép mindent láttunk. Elmentünk a Nagyerdőbe, ahol szebbnél-szebb villák vannak, és klinikák. Láttuk az egyetemet. De a legérdekesebb volt, amit a Déry-múzeumban láttunk. Régiségek, őskori leletek, amelyek között nem ritka a három-négyezer éves sem. Egy helyen még egyiptomi bálvány-szobrocskákat is láttunk, ezeket úgy hívják, hogy: fétisek.

Most pedig zárom levelem, a szerkesztőnének egészséget és minden jól kívánva.

Siposs Jolánka IV. el. o. t.

Ezzel a vakációs beszámoló sorát lezárjuk. Most azonban már, hogy a pályázat végleg lejárt, nézegessétek át a régi számokat és írja meg ki-ki, a bírálatát a beérkezett beszámolókra vonatkozólag, melyik érdemi az I., melyik a II. és melyik a III. díjat. Vigyázni kell, hogy igazságosan ítéljétek. A tavalyi beszámoló bírálatánál helyesen és okosan ítéltetek, remélem, hogy az idén is így lesz.

*Uj Cimbora az én lapom,
Minden szavát olvasgatom.
Érkezését alig várom,
Uj Cimbora jó barátom.*

Stoll Lili II. el. o. t.

Kalandozás.

Egy kilenc éves kis cimboránk meséli itt el, hogy ismerte meg egy kis kalandozás után Arad városát, a Maros-part mellékét, a gyárvárost s egyes gyárakat.

A „Kalandozást” édesanyjának írta karácsonyi meglepetésül. Regénynek készült. S ha vesszük, hogy a kicsi az egészet nyomtatott nagy betűkkel írta, ki is tett egy jó vastag csomagnyit.

A kifejezésekben nincs változtatás, csupán a helyesírást kellett itt-ott javítani.

Máma oltottak az iskolában.

Engem, meg a barátomat Kupfert hazaküldtek az iskolából és a többi gyerek még tanult.

Megvártam Kupfert, mert én hamarabb voltam felöltözve, mint ő és kimentünk a folyósóra le a lépcsőn, ki az udvarra, onnan az utcára.

Ahogy kiérünk az iskola kapuján, a kert mellett nem tudtuk, hová, merre menjünk, hiszen annyi utca meg sarok van. Haza nem akartunk menni. Azt mondom én: most van kettőtől négyig 2 óránk, menjünk kalandozni.

— Jó — mondta Kupfer is. Legalább egy jót sétálunk és alaposabban megismerjük a várost.

Közben elindultunk.

Egyszer megszóllal Kupfer:

— Te bolond, ha egyenesen megyünk, kiérünk az ócska piacra.

De az uton kitaláltuk, hogy ne mondjuk „bolond”, mert csunyán hangzik, hát modjuk inkább helyette: „bolha” — és mentünk tovább és befordultunk a str. Cuza Voda utcába és láttunk egy kétemeletes házat.

Ahogy néztük a házat, egy nő nézett ki raja és kérdi tőlünk:

— „Már kijöttetek az iskolából?”

Mi csak állunk és nevetünk és gondolkozunk, hogy ki lehet és azt mondja Kupfer:

„Rosszak voltunk és hazaküldtek az iskolából”. — Közben nevtünk. — Mert hiszen csak tréfáltunk, nem is a rosszaságunkért küldtek haza.

Aztán tovább mentünk . . . Azt mondja Kupfer:

— Ezen az uton nem jövök haza, akármi lesz.

Eccer megállunk, látunk egy fát, meg két gyereket, ettek a fa alatt diót. — Persze mi is akartunk enni diót. — Ahogy néztük a fát, öreg asszony jött elő egy seprővel, egyenesen a fa felé tartott és ütögetni kezdte a fát.

Az öreg asszony elment, mi odamentünk vizsgálni a földet, nem-e esett le valami.

Ahogy keresgélünk Kupfer talált is egy diót, mellette én is egyet. Feltörtük, de puha, ehettelen volt.

Aztán otthagytuk azt a helyet, mentünk egyenesen a sok emeletes, meg földszintes házak mellett.

Már telt az idő, mikor kiértünk a Maros partra

Ott átláttunk Uj-Aradra. Láttunk sok házat, templomot, éppen akkor harangoztak benne. Láttuk a Marost, cukorgyárat. Ezt mind a Marospartról lehetett látni. Még egy tehenet is láttunk a másik oldalon, amit Kupfer először hálónak nézett.

Mentük tovább a Marosparton. Én kérdeztem Kupfert: „Miért vannak itt a vastag tuskók a láncok? Talán hajó járt itt, mikor még a magyaroké volt Arad? Avval kötik ki, vagy huzzák partra a hajót?

„Nem! — mondja Kupfer — ámbár lehet ugyanis, ahogy Te mondod. Vagy, hogy egyszer itt strand volt és avval volt ide láncolva, amit itt látunk.

Ha nézünk jobbra, látjuk a cukorgyárat, ha nézünk egyenesen látjuk a Marost, meg Uj-Aradot. házakkal, utakkal, templomokkal, tanyákkal, fákkal, meg sok mindennel. Ha nézünk balra, akkor látjuk: a hidat, hegyeket, kocsikat, utcákat, autókat, autóbuszokat, fákat és más mindent.

A part nagyon füves volt. Kerítés szegte el, hogy ne lehessen beleesni a Marosba. Vonalzóval a kezünkbe, átbujtunk.

— Itt a Maros nem mély — mondta Kupfer — 2 méter lehet.

— Ha vennénk falábat, amit felkötünk a lábunkra, de a faláb vagy 2 méter lenne, akkor átgázolhatnánk a Maroson, ezen az ujaradi részen.

— Nagy kár Révész!

— Mi a nagy kár? — kérdem én.

— Az, hogy csak pár krajcárért lehet át menni a hidon.

Ezen elkezdtünk nevetni.

Egyszer csak végre megváltunk a Marostól,

Lementünk egy tanyára, ami mellett sok ház, meg villa volt. Láttuk az „Eszti” villát. A tanya közepén egy kicsi kicsi kunyhóka volt.

Éppen mikor elmentünk mellette, egy kutya jött ki és elkezdett ugatni.

— Lehet, hogy idegen veszettkutya — mondja Kupfer.

— Ha megharap, akkor mi lesz? — kérdem én.

— Mi lesz?! A Pasteurbe kerülünk — felelte Kupfer.

(Folytatjuk.)

Üzenjük nektek, kis cimborák, hogy az előfizetési díjaitokat pontosan küldjétek be, mert csak úgy tarthatjuk fenn lapunkat, ha előfizetőink egyetértenek velünk és előfizetési díjaikat pontosan beküldik. Azon előfizetőinknek, akik nagy hátralékban vannak, kénytelenek leszünk a lapot beszüntetni.

Az elmúlt héten következő előfizetések érkeztek:

Helyből: Retezár Antal 150'—. Alsó oszt. könyvtára unit. koll 100'—. Flegler László 92'—. Bonyhai Éva 100'—. Pápay Ferenc 34'—. Petrovay Szabolcs 100'—. Barabás Piroska 50'—. Fritz József 200'—. Veress Zsófia 100'—. Finta Ildikó 17'—. Koncz Györgyike 100'—. Aszlán Lacika 20'—. Zoltán Palika 50'—. Dr. Szamosy László 50'—. Kovács Gyula 17'—. Schneider Bubi 50'—. Appán Ágnes 50'—. Dr. Feiler Béla 50'—. Rosenfeld Ákos 17'—. Alexy Kató 50'—. Lugosán Ducika 50'—. Tóth Gyuszi 50'—. Mandula György 100'—. Szentkovits Mária 50'—. Zsigmond György és Éva 50'—. Bidló Gábor 50'—. Tokaji Paula 20'—. Pápay Ferenc 17'—. Drobeczky Gyula 50'—. Bányai Oszkár 50'—. Nágel Ildikó 50'—. Gébert Ervin 26'—. Dászkal Oszkár 50'—. Martin-testvérek 50'—. Schönhaus Hédi és Oszi 50'—. Bogdán Mancsi és Böske 50'—. Lakatos Géza 60'—. Mandula Ilonka 14'—. Baumiszter Zsófia 17'—. Farkas Helén 50'—. Tordai Györgyné 50'—. Salamon Moritz 50'—. Téglás József és Sándor 50'—. Vidékről: Szabó Judit 167'—. Winter Katóka 150'—. Ref. Árvaház, Orastie 200'—. B. Krémer Mária 150'—. Fried Géza 85'—. Római kath. elemi iskola, Livada 100'—. Keresztes András 167'—. Rauch Tildi és Jucika 200'—. Rosinger Pali 100'—. Szilágyi Olga 100'—. Rózsa Jancsika 50'—. Dávid Anna 10'—. Gr. Bély Miklós 100'—. Tósa Sanyika 50'—. Ref. elemi iskola Berven 67'—. Napközi Otthon, Chiend 100'—. Foith Edit 50'—. Kalafoni Ági 100'—. Damian Titi 150'—. Lőrincz János 200'—. Zavada Karcsi 100'—. Sipos János 50'—. Simon Jolánka 100'—. Ká mán Margitka 50'—. Csorba Bandika 160'—. Ney Zsuzsika 100'—. Wilhelm Ibolya 100'—. Kamenszky Mártuska 50'—. Kovács Luiza 250'—. Mandel Anikó 100'—. Gaál K. Jánosné 100'—. Koncz András 150'—. Szász László 85'—. Dr. Jancsó Gábor 200'—. Lőrinczy Géza 100'—. Dr. Jeney Lajos 50'—. Schvaiczter Béla 134'—. Kovács Klára 100'—. Izsák Sándor 100'—. Prohászka Olga 100'—. Sinka József 100'—. Csiky Margit és Öcsi 100'—. Szabó Jenő 200'—. Amirás Márton 50'—. Janovszky Imre Baia Mare 240'—. Henner Aranka 80. Koblicska Magduska 80. Dibáczy Béla 100. Szabó János 50. Stoll Lilike 100. Adorján Iván 200 Lőrinczy Dénes 100. Fehér Gabriella 167'—. Bartha Sándor 200'—. Hegyessy Karcsi 50'—.

MARCELLA NÉNI PÓSTÁJA

Lapunk kedves munkatársainak, kis cimboráinknak s Család-szövetségünk tagjainak kellemes és boldog husvéti ünnepeket kívánunk.

Ferenczy Gézuca IV. el. o. t. Örömmel hallok, hogy szeretnél te is a kertészkedők közé állni. Sajnáltam, hogy, mikor bennjártál a szerkesztőségben, nem találtál ott. Megkaptad a küldött virágmagvakat? Az ibolyacsokornak nagyon örültem. — Fáy Árpádka Leveled a 8. szám megfejtésével együtt megérkezett. — Méder Zoltán I. g. oszt. t. Az új szám megfejtése jó, a keresztrejtvény is kifogástalan, amit szerkesztettél. Sorra is kerül. Szeretném, ha a toborzásban te is részt vennél. — Vaska Klárka IV. el. o. t. Harmadiknak futott be a 9-es szám keresztrejtvény megfejtése. Hallom, hogy beteg voltál, no de remélem, nem volt komoly a betegsége. Az új cimborák találkozóját és a bélyegcserét minden szombaton tartjuk. — Schalat Hilda III. elemi osztályos tanuló. Olyan szépen, rendesen rajzoltad fel a 9-es szám keresztrejtvényét, hogy azért dicséretet érdemelsz. — Láday Józsika I. el. o. t. A megfejtés jó, de az új rejtvény is nagyszerűen sikerült. Én azonban nemcsak a rejtvényt, de egy szép levelet is szerettem volna olvasni töled Józsika. — Kardos László IV. el. o. t. Az új rejtvény szerkesztésénél nagy munkát végeztél kis cimborá. Átnézés végett a rejtvényszerkesztő bácsinak adtam át. Az elmúlt szombaton nagyon ügyesen dolgoztatok. — Hodis Ily III. g. o. t. Ejl Ejl te kis harmatos virágszál, ilyen hamar elér a betegség. Vigyázni kell az egészségre! Sokat kell majd sétálgatnod a szabad levegőn, hogy megerősödhess. A beküldött verset el fogom olvasni. — Bidló Gábor IV. el. o. t. Örültél a virágmagvaknak s szeretnél te is belépni az ügyes kertészkedők közé. No csak rajta! — Noszolyi református elemi iskola növendékei. A küldött ibolyacsokrot megkaptam. Nagyon örültem neki kis cimborák. Egy cseppet sem volt meghervadva, olyan szép volt, mintha akkor szedték volna. Kis szivetek ragaszkodását és hűségét hozta el nekem az a kis csokor virág. Tanítónéniteket szeretettel üdvözölöm. — Novák Jancsika I. el. o. t. Levélkédet kétszer is elolvastam. Azt írod, hogy a második rejtvényt nem tudtad megfejteni. No majd figyelj meg a kö-

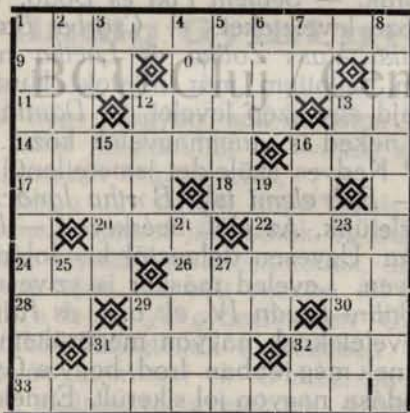
vetkező számok egyikében a megfejtést. Aztán még most csak elsőbe jársz, nem csoda, ha a nehéz rejtvényeket nem tudod megfejteni. De pár év múlva meglátod csak, a legnehezebb rejtvényeket is megfejted majd. — Takács Albert IV. el. o. t. Szép, rendesen írott leveledből azt látom, hogy nagy érdeklődéssel fejtegeted a rejtvényeket. Írj majd mások is. — Szabó Dezsőke II. el. o. t. Küldtünk neked virágmagvakból, megkaptad-e? A toborzásért dicséretet érdemelsz. Lám, ha minden kis cimboránk toborozna még egy új kis cimborát, még egyszer olyan erősek lennénk, mint amilyenek vagyunk. — Várady László II. g. o. t. A beküldött szó-játékok között vannak használhatók, az új rejtvényeket és a megfejtést átadtam a rovatvezetőnek. Irod, hogy a bélyeget te is gyűjtöd. A gyűjtés azonban csak úgy ér valamit, ha a csere is alkalom és mód van. Jó kereszt, szó, betű, közmondás, kocka rejtvénnyel próbálkozz ezután is. — Ney Zsuzsika IV. el. o. t. Mi az kis csicsergő madárka? így elhallgattál? Rég nem láttam leveledet a postában. — Székely Éva Szép-e a kerted Évike? — Kolling Árpád. Jártok-e testvérszövetség gyűléseire? A husvéti vakációban bizonyára összejönnek az ottani kis cimborák. — Selyem Piki és Dodó, Várom bemutatkozó leveleteket. — Csorba Bandika, Meis Lacika, Vass Zolika és Lacika nagyon régen nem hallottam már rólatok. Husvétkor irjatok majd egy szép levelet. — Damian Titi. Küldtünk neked is virágmagvaink közül. Megkaptad-e? Kedves szüleidet ismeretlenül is üdvözölöm. — Ref. elemi isk. Birtha Ignác. Szíves üdvözlötünk. Az előf. beérkezett. — Dajbukát Jolánka. Ügyesen dolgoztál kis Jolánka az új rejtvényen. Leveled mások is szívesen várom. — Balint István IV. el. o. t. és Károly I. el. o. t. Leveleteknek nagyon megörültem, de a fényképeknek még jobban. Irod, hogy a Gyöngyvirág előadása nagyon jól sikerült. Ennek én is örülök, hogy nem hiába fáradtatok. A kis öcskös jelmeze, meg a tied is nagyszerű. Mondhatom, éppen olyan ügyes és találó volt a királyfi jelmezed, mint a híres és jónevű színészé, Tompa Béláé, amikor itt a Magyar Színházban a nagyok játszották le a Gyöngyvirágot. — Koncz Gyöngyi IV. el. o. t. A 9-es számú keresztrejtvénye jó, ügyesen dolgoztál. A bátyád új rejtvényét átadtam a rovatvezetőnek. — Dibáczy Béla IV. el. o. t. Megkezdted-e már a kertészkedést? A 9-es számú rejtvényt szépen, rendesen rajzoltad fel. — Stoll Lilike II. el. o. t. Sajnálkozással olvastam betegségedről, kicsi Lilike. No, de mire a husvéti Uj Cimborá megérkezik, bizonyára nem lesz semmi bajod s husvétra személyesen fogsz levelet írni nekem. — Harkácsi Juliska III. g. o. t. Azt írod, hogy nagy érdeklődéssel és nehezen várod már a

nyári eszperantó leckéket. Kis hugod találós-kép megfejtése jó, le is közöljük majd. Husvét első napján a láncos templomban bizonyára találkozni fogok veletek. Értesítsd majd a többi kis cimborákat is. — *Dobay Milike* II. e. o. t. Látom a leveledből, hogy nagyon vigyáztál az írásra, de arra is, hogy helyesírási hibát ne ejts. A róka és gólya találós képét ügyesen eltaláltad. Gondolom, törted is rajta a fejed. De az fontos is, hogy önállóan, minden segítség nélkül, ti magatok oldjátok meg a kitűzött feladatokat. Ha levelet irtok kis cimborák a szerkesztő néninek, mindig írjátok rá a borítékra a szerkesztő néni nevét is.

Rovatvezető: Solyom István.

1. Keresztrejtvény.

Vízszintes sorok: 1. Husvét emlékünnepe. 9. Nem mögé. 10. Vissza, menyasszonyom. 11. Indulatszó. visszafelé. 12. ADGC. 13 Most van. 14. Feltartott más szóval. 16. Kávénkra tesszük, ha van. 17. DIDM. 14. Kalauz magánhangzói. 20. Fiai magánhangzói. 22. PLFD. 24. Vissza: jó, ha tele van. 26. SFALEI. 28. Mag mássalhangzói. 29. Butor. 30. Elt két utolsó betűje. 31. Fiunév. 32. Teódor eleje. 33. Ha a tolvaj megszökik ezt teszi.

Függőleges sorok: 1. Erdélyi uralkodó más szóval. 2. Ilyen iskola is van. 4. Folyadék. 4. Ámbár. 5. Leánynév. (Ékezethiba). 6. Ábrázat. 7. Vissza: jól teszi aki a szegénynek... 8. Megmentőd más szóval. 12. Gyümölcs. 13. Ugyanaz mint 13 vízszintes. 15. Leánynév. 16. A hó... 19. Családfő többes számban. 21. Aki szomjas.

23. Ha tud a tanuló akkor..... 26. Fának a része. 27. Fajta más más szóval. 29. Sem betűi keverve. 31. Vércsatorna. (Ékezethiány). 32. Állóvíz.

2. Képrejtvény.

Beküldte: Pozáčzky Emilia III. g o. t.

P Ó R D O

3. Szórejtvény.

c = t - /
macskád ELLA

Megfejtési határidő: 1935 május 1. A megfejtők között jutalmat osztunk ki.

A 7-ik számban közölt keresztrejtvény helyes megfejtése a következő: Vízszintes sorok: 1. Uj cimborá, 9. Táská. 10. Lom. 11. Áru. 12. Np. 14. Va (árva). 15. Kitalál. 18. Óramutató. 20. Zé. 21. RAJ. 22. Kz (Kéz). 23. Ámde. 24. KKAS. 26. Se. 27. Brán. 29. Számítant. Függőleges sorok: 1. Utánozás. 2. Jár. 3. Csuka. 4. Ik. 5. Mantua. 6.01. 7. Rovatka. 8. Malozsát. 11. Patikát. 16. Imrebá. 17. La (al). 19. Rémes. 25. Kna. (Kan). 28. Rm. (Róma).

Megfejtéseket küldtek be: Ferenczy Géza, Siető Évike, Dibáczy Béla, Balogh Ibolya, Stoll Lilike, Tóbis Margit, Makó Tivadar, Miklós Mária, Róna Ervin, Klatrobecz Jancsi, Weiss Ibi, Harkácsy Juliska, Néhna Valika, Öry Huba, Péter László. Sipos János, Harkay Juliska, Bogdán Imike, Biró Erzsike, Derecskei Sándor, Bidló Gábor, Koncz Györgyi, Lőrincz Ida, Pozáčzky Emilia, Bálint István, Weress Zsólika, Suhajda Géza, gr. Degenfeld Anny, Szabó Dezső es Dobay Emilia.

Nyertesek lettek: Öry Huba, Szabó Dezső és Biró Erzsike. Jutalomban részesültek: Miklós Mária, Suhajda Géza, Bogdán Imike és Péter László.

Kis cimborák, a rovatvezető bácsi mindnyájatoknak kellemes ünnepeket kíván.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatárs: **TELEKY DEZSŐ,**

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.